

Geesink, een doener die ongrijpbaar is

■ Volgens NSF-voorzitter de Groninger Martin Kastermans is Anton Geesink een hele slimme jongen. "Hij weet langs allerlei wegen zijn doel te bereiken. Hij staat daarbij ook andere mensen op de tenen, maar daar trekt hij zich niets van aan." © GPD

heeft. Inherent aan zijn sportverleden is ook zijn permanente wantrouwen tegenover bestuurders. Mensen die het beste met hem voor hebben,

raken wel eens door hem gebruskeerd. Soms denk ik: wat is het jammer dat hij niet meer teamwerker is, want dan maakte hij het zichzelf een stuk

gemakkelijker. Hij stelt zich vaak star op en niet altijd met het zelfvertrouwen dat je mag verwachten van iemand in die positie."

Geesink is gepokt en gemazeld op de judomat. Die strijdbare achtergrond verschaft hem eigenschappen, waarmee hij in het nationale bestuurderscultuurtje veel fingevoelige teentjes plette. Maar niemand kan meer om hem heen. Of zoals NSF-voorzitter Marten Kastermans stelt: "Wat je ook van hem vindt, je moet altijd goed beseffen dat hij IOC-lid is. Nee, dat betekent niet dat je hem ten koste van alles te vriend moet houden, maar je moet hem als IOC-er wel optimaal laten functioneren, zodat Nederland op dat niveau een

Door Bouke Nielsen

graantje kan meepikken." Kastermans omschrijft de werkwijze van Geesink als volgt: "Anton is een doener, maar hij is wel een doener die regels lastig vindt. Dat kan hij zich permitteren, want hij heeft een onaantastbare positie, tenzij Samaranch zegt: Anton, wegwezen. Dat gebeurt volgens mij nooit, want een IOC-lid wordt, voor zover ik weet, alleen in de kist weggedragen."

Hoe Geesink ooit in het IOC terecht is gekomen, is nimmer onthuld. "Ik heb er wel eens over nagedacht," zegt voormalig NOC'er Hans Muller. "Waarom hij wel en Fanny Blankers niet? Het is niet vanwege Geesinks sportprestatie geweest. Er zijn in Nederland mensen die meer gepresteerd hebben; zelfs in het judo, want Ruska heeft twee keer Olympisch goud gehaald. Het zal wel met zijn verschijning te maken hebben." De Groninger Commissaris der Koningin Henk Vonhoff weet het fijne evenmin van de IOC-benoeming. "Die procedure blinkt niet uit in helderheid," vindt de oud-voorzitter van het NOC. "Eigenlijk is het zo dat het zittende Nederlandse IOC-lid een zwaarwegende aanbeveling doet. Het toenmalige lid Kerdel heeft die aanbeveling achterwege gelaten en het toenmalige NOC-bestuur heeft nimmer officieel een kandidaat gesteld."

Geesink is ongrijpbaar, zo maakte Kastermans al duidelijk. Want een benoeming in de meest elitaire sportmultinational ter wereld, het IOC, geldt voor het leven. Of de oud-judoka zelf goed met die macht om gaat, kan worden betwijfeld. Niemand durft dat echter hardop uit te spreken. Ook NOC-voorzitter Huibregtsen niet. De topman van de Nederlandse poot van McKinsey, het internationale boegbeeld van doortastendheid, en Geesink verdragen zich als water en vuur, zo bevestigen ingewijden. Maar Huibregtsen verschuilt zich on-McKinseyaans achter de schouders van zijn secretaresse, als hij over Geesink wordt benaderd. Muller lacht uitbundig als hij de camouflagetechniek van Huibregtsen verneemt: "Wat dacht je waarom hij dat doet?"

Ok al in hevige aanvaring kwam Geesink kwam met Huibregtsens voorganger, Vonhoff. Die zegt: "Mijn grote bezwaar tegen hem als bestuurder is dat hij in teamwork niet sterk is. Dat is jammer, maar misschien wel onvermijdelijk gezien zijn achtergrond." Dat Geesink immer solerend door het bestuursleven stapt, wordt vaker gehoord. Muller: "Zijn achterliggende sportperiode heeft geen teamdenker van hem gemaakt. Als hij zich inzet voor een zaak, moet alles en iedereen wijken voor wat hij in zijn hoofd

Express naar Japan. Op die manier verdienen we duizend gulden per week terug op onze onkosten. Van tevoren schreef Anton dan brieven naar allerlei ambassades en ging onderweg bij die ambassades langs om goeiedag te zeggen. Dat werd over het algemeen zo aardig gevonden dat de eerste secretaris meestal vroeg: kunt u morgen terugkomen om met de ambassadeur te lunchen? Dan trok Anton een bedenkelijk gezicht in mijn richting en vroeg: Pierre, past ons dat eigenlijk wel? Maar daar was het ons natuurlijk om begonnen. Dat deed hij altijd heel leuk en hij vroeg ook vlot acht mensen extra mee aan tafel." Ook Van Oosten kent dit soort verhalen over de levensgenieter Geesink. "In een buitenlandse bar gebeurde het regelmatig dat een Nederlander vroeg of hij ons een pilsje mocht aanbieden. Dan zei Anton met een uitgestreken smool: zullen we ons nog aan een derde pilsje wagen? Maar ondertussen hadden we al wel twintig pilsjes achter de kiezen. Zijn hele leven is doorspekt van dat soort streken. Hij is wat kwajongensachtig." Veel met hem gelachen heeft ook Frans Henrichs, voormalig chefsport van het Utrechts Nieuwsblad en Veronica. "We trokken veel met elkaar op. Toen ik in '66 een hartinfarct kreeg, heeft hij me er mede doorgesleept," stelt Henrichs, die zelfs een filmcontract voor Geesink regelde in een Italiaanse versie van Samson and Delilah. "In het vliegtuig naar de bespreking in Rome zei hij tegen me dat hij het heel graag wilde doen en dus niet veel geld wou vragen. Ik heb hem toen voorgoedhouden dat hij vooraf tegen de pers absoluut het tegenovergestelde moest vertellen. Anton was echter zo enthousiast dat hij daar zei: ik wil zo graag dat ik het wel voor niks wil doen. Nu is hij slimmer, veel slimmer." De laatste jaren hebben ze geen contact meer. "Ik hoor van anderen dat hij een typische bobo is

geworden," aldus Henrichs, "dat hij wat arrogant is. Hij behoort tot het slag mensen, dat goed om zich heen kijkt om te zien wie ze kunnen gebruiken. Kun je niks voor hem betekenen, dan ben je niet interessant meer. Hij is ook niet op mijn afscheidsreceptie geweest. Iemand anders heeft Geesink naar de reden gevraagd en kreeg te horen dat ik nooit iets van belang voor hem had gedaan en dat we allang quitte stonden. Hij kent al zijn vrienden van vroeger niet meer. Het is jammer als hij arrogant is geworden, want op het toppunt van zijn roem was hij juist heel bescheiden."

Hoevel iedereen Geesink een aardige en bewonderenswaardige vent vindt, klinkt steeds het woordje 'maar' als toevoeging. Staf de Moor, ex-judoka: "Op veel punten heb ik bewondering voor hem, maar niet voor zijn vermogen om mensen te manipuleren. Dat vermogen hoeft niet altijd negatief te zijn, hoor. Toch pas ik op met hem in de buurt. Hij is in elk geval een heel harde werker en zijn amities waren altijd duidelijk. Zo ben ik, zo werk ik en voor de rest bekijken ze het maar," zei hij steevast."

Van Oosten herkent die aanpak: "Hij pakt alles aan met een drift en een energie dat anderen het niet kunnen bijbenen. Dat botst natuurlijk regelmatig. Hij zet anderen aan het werk en zit hen achter de vodden. Hij belt mensen rustig midden in de nacht op. Hij rust niet eerder dan wanneer hij bereikt heeft wat hij wilde bereiken. Zo loopt zijn hele leven: willen winnen."

Maar is hij een charmante vos? Van Oosten: "Als een vos ook gigantisch intelligent is, tja... dan zit er wat in." Een lachende Kastermans: "Anton is een hele slimme jongen, hij weet langs allerlei wegen zijn doel te bereiken. Hij staat daarbij ook andere mensen op de tenen, maar daar trekt hij zich niets van aan."